

lelsen af, at de Angreb, der ramte Generaldirektøren, i Virkeligheden gjaldt den udenrigsministerielle Ledelse, for hvilken jeg har Ansvaret. Derfor har jeg stillet mig selv i Breschen, og derfor medtog jeg disse Angreb paa Generaldirektøren som yderligere Motiv til Indstillingen.

Endelig har den ærede Interpellant berørt Spørgsmaalet om vore Garnisonsforhold. Da dette ikke angaar Udenrigsministeriet, skal jeg henholde mig til de Udtalelser, som Konseilspræsidenten fremkom med under Finanslovsforslagets første Behandling som Svar paa en Forespørgsel fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger). Jeg skal kun tilføje, at der ikke fra nogen Magts Side i nogen som helst Form er sket Henvendelser eller Henstillinger til os i denne Sag.

Jeg har nu her udviklet de Synspunkter, der have været bestemmende for den af Regeringen fulgte Neutralitetspolitik, og har fremhævet, hvor nødvendigt det efter min Formening er, at den af Regeringen indtagne neutrale Holdning overfor alle Magter ogsaa følges af hele det danske Folk. Naar Hensynet til vor sydlige Nabo kan synes at være traadt i Forgrunden ved Gennemførelsen af denne Politik, er det en naturlig Følge af vor Historie og Beliggenhed. Skulde der overfor andre Lande blive Anledning dertil, vil Regeringens Politik blive ledet i samme Aand.

Hele den Maade, paa hvilken Diskussionen om vor udenrigspolitiske Stilling har været ført i den seneste Tid, kan vel give Anledning til alvorlig Eftertanke. Det vilde være gavnligt, om man ved roligt at gennemtænke denne Sag vilde komme til at forstaa, at Udenrigspolitik ikke kan eller bør gøres afhængig af Følelser og Stemninger, hvor smukke end disse monne være.

Med fuld Fortrøstning overlader jeg nu det høje Folketing at bedømme, om denne af Regeringen fulgte Neutralitetspolitik har dets Billigelse. Spørgsmaalet har for vort Land saa stor Betydning, at jeg som Udenrigsminister ikke vil kunne fortsætte denne Politik uden at føle mig i nøje Overensstemmelse med det høje Ting og maa forlange, at ogsaa det kommer til at bære sin Del af Ansvaret. Mit Ansvar forringes ikke derved.

J. C. Christensen: Efter at vi nu have hørt den højtærede Udenrigsministers Erklæring, tror jeg, man vil finde det rimeligt, at Folketinget giver den sin Tilslutning, og for at dette kan ske, tillader

jeg mig at fremsætte følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler sin Tilslutning til Udenrigsministerens Erklæring angaaende Landets Udenrigspolitik, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg anbefaler dette Forslag til Vedtagelse af det høje Ting.

Formanden: Den nu foreslaaede Paastand paa Overgang til Dagsordenen lyder altsaa saaledes:

„Idet Folketinget udtaler sin Tilslutning til Udenrigsministerens Erklæring angaaende Landets Udenrigspolitik, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er om denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, Debatten nu maa dreje sig.

Staaung: Den højtærede Udenrigsministers Svar paa Højregruppernes Forespørgsel er ogsaa tilfredsstillende for os Socialdemokrater. Vi ønske den absolutte Neutralitet overfor andre Stater, og da dette Standpunkt stærkt hævdes i den højtærede Udenrigsministers Erklæring, kan jeg anbefale den nu foreslaaede Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen.

P. Munch: Fra det radikale Venstres Side kan der kun være Tilfredshed med, at Udenrigsministeren har faaet Lejlighed til her i Tinget at udtale sig om de Angreb, der have været rettede mod ham. Naar der i Pressen føres en Diskussion af saadan Art som den, der nu i nogen Tid har været ført, da maa det anses for meget hensigtsmæssigt, at der her finder en Forhandling Sted, hvor den angrebne Minister kan gøre Rede for sin Holdning, og hvor man kan faa opklaret, om Angrebene finde Tilslutning fra nogen Side her i Salen.

Og ogsaa vi kunne — ligesom de Partier, hvis Ordførere hidtil have udtalt sig — give vor Tilslutning til de Udtalelser, hvormed den højtærede Udenrigsminister i Dag har tilbagevist Angrebene, ligesom vi kunne udtale vor Tilfredshed med, at ingen her i Tinget har billiget disse.

Med Hensyn til Generaldirektør Rubins Artikel forekommer det os tiltalende, at Regeringen saa klart har taget det Ansvar for denne, som tilkommer den.

Med Hensyn til Garnisonen i Fredricia er det os ufatteligt, at noget Meneske kan have tænkt sig, at Beslutningen om at lade Garnisonen blive der skulde